

zahvalnost & radost 2/2018

Sadržaj	Strana
Sredstva pomoći za vjernika, 2. dio: Mir i počinak, Radost, Nada	1
1. Ivanova poslanica, 1. dio: Život i zajedništvo	6
Kako mogu dobiti mir s Bogom?	11
Biblijske slike i simboli: Dan	16

Dragi čitatelji,

U ovom broju završavamo s nizom članaka iz knjige „Ukorijenjeni i utemeljeni u Njemu“, koji su objavljivani u protekle dvije godine. Započinjemo s dva nova niza. Prvi je proučavanje Ivanovih poslanica prema kratkom tumačenju Hamiltona Smitha. Drugi niz će biti nekoliko odabranih članaka iz knjige „Početak s Isusom Kristom“ od H. L. Heijkoopa (stari naziv bio je „Pisma za mlade ljude“). Tema u ovom broju je „Kako mogu dobiti mir s Bogom“. To je za mladog obraćenika prvo i najvažnije pitanje. Polazim od toga da su svi čitatelji ovoga časopisa obraćeni. No mnogi obraćenici nisu dobili odgovor na to pitanje nakon svog obraćenja, a neki su možda već i godinama obraćeni i još uvijek nisu dobili odgovor. Brat Heijkoop je naveo neke od razloga zašto je to tako. Ja bih dodao i to da je razlog često taj što mladi obraćenici nisu upućeni u redoslijed iskustava u kršćanskom životu. Jedan Božji sluga je napisao: „Kršćanski život ne počinje hodanjem, nego sjedenjem ... Većina kršćana pravi grešku u tome što prvo pokušava hodati i na taj način stići do sjedenja ... Ali, kršćanstvo ne počinje s velikim ‘činiti’, nego s velikim ‘već je učinjeno’.“ Kršćanstvo je oboje, i sjedenje (počivanje) i hodaње (življenje) u Kristu. Nadam se da će ovaj i sljedeći članci pomoći čitateljima u spoznaji i razumijevanju i jednog i drugog.

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Sredstva pomoći za vjernika

(2. dio)

7. Mir i počinak

Ono što nam je potrebno jest znati da smo spašeni. Izraelac nije samo znao da se zaštita nalazi u krvi, nego je znao i da je on sâm pod tom zaštitom, na sigurnom. A zašto? Je li to bilo zbog nečega što je on učinio, osjećao ili mislio? Nipošto, nego zato što je Bog bio rekao: „Kada vidim krv proći ću vas“ (Izl 12,13). On je mirno počivao na Božjem svjedočanstvu i „potvrdio je da je Bog istinit“ (Iv 3,33); vjerovao je onome što je Bog rekao, zato što je Bog to rekao. Mir je dobio na temelju činjenice da Jahvino oko vidi krv, a Izraelac je znao da On zna njezinu pravu vrijednost. Ako bi naš mir ovisio o našoj ispravnoj procjeni vrijednosti Kristove krvi, ne bismo mogli uživati pouzdan mir, jednako kao ni kad bismo ga nastojali zadobiti vršenjem djela Zakona. Ako je Kristova žrtva dovoljna, onda je savršeno dovoljna. Ako je dovoljna, čemu onda te sumnje i strahovi? Svi oni koji sumnjaju u svoje savršeno i vječno oprostjenje, niječu ispunjenje i savršenost Kristove žrtve za sebe same. No mnogi su uvjereni da je Kristova krv savršeno dovoljna za potrebe grešnika, ali nisu sigurni imaju li i oni udjela u toj krvi, odnosno nisu sigurni imaju li pravu vjeru. Zaokupljeni su svojom vjerom i svojim osjećajima, namjesto da budu zaokupljeni Kristovom krvlju i Božjom riječju; oni gledaju u sebe, namjesto da gleda-

ju izvan sebe, u Krista. To nije prava vjera; i zato oni nemaju mir.

Izraelac, dakle, zaklonjen iza poškropljene krvi, nije bio spašen po tome koliko je on mogao procijeniti vrijednost te krvi, nego, jednostavno, po krvi. Krv je, u svojoj vrijednosti i svojoj božanskoj učinkovitosti, bila stavljena pred Izrael. Ako bi pak narod pored krvi, kao temelja svoje sigurnosti, htio postaviti samo komadić beskvasnoga kruha, učinio bi Boga lašcem i zanijekao savršenu dovoljnost njegovog sredstva spasenja. Jer po Kristovoj krvi imamo mir, savršeno opravdanje, božansku pravednost. On je taj koji čisti našu savjest, on nas uvodi u Svetinju nad svetinjama, on opravdava Boga zato što prima grešnika koji vjeruje, i on nam daje pravo na sve radosti, na svu čast i na svu slavu Neba.

Isus je taj koji daje trajan počinak našim dušama, a ne ono što mi mislimo o sebi. Vjera nikada ne vidi razlog počinka u bilo čemu što je u nama. Ona prima, ljubi i prihvaća ono što je Bog objavio i ono što Bog misli o Isusu, u kojemu je Njegov počinak.

Od samoga Boga trebamo naučiti koji je istinski položaj vjernika u Njegovim očima. Mi smo pak više skloni govoriti Bogu o tome što smo mi sami po sebi, negoli dopustiti Njemu da nam govori što smo u Kristu. Više smo zaokupljeni svojim osjećajima o sebi nego li objavom koju je Bog dao o samome

sebi! Bog nam govori na temelju onoga što On jest i onoga što je On izvršio u Kristu. Takva je narav te objave, koju vjera prihvaća i koja dušu ispunjava savršenim mirom.

Ako bi se Kristovo okajanje primjenjivalo samo na grijehе koje čovjek može spoznati i priznati, bili bismo vrlo daleko od pravog temelja mira. Potrebno je shvatiti da je grijeh bio okajan po Božjoj pravednosti – da su prava Njegovog prijestolja bila savršeno zadovoljena – da je grijeh, promatran u svjetlu njegove neumoljive svetosti, bio osuđen na božanski način. To daje trajan mir duši. Potpuno okajanje izvršeno je za vjernikove slučajne ili nepoznate grijehе, kao i za njegove poznate grijehе. Kristova žrtva tvori temelj njegova odnosa i zajedništva s Bogom sukladno Božjem vrednovanju te žrtve. Prije negoli ga možemo štovati u Duhu i istini, srce mora biti potpuno smireno pred Bogom u pogledu savršenog oprostjenja grijehа.

Ako je savjest opterećena osjećajem krivnje, u srcu mora biti strah; a srce ispunjeno strahom nipošto ne može biti srce koje je sretno i koje štuje Boga. Samo iz srca koje je ispunjeno tim slatkim i svetim počinkom što ga priskrbuje Kristova krv može se uzdignuti štovanje koje je Ocu prihvatljivo. Isto načelo vrijedi i za naše zajedništvo s Božjim narodom, za našu službu i za naše svjedočanstvo među ljudima. Sve treba počivati na temelju savršeno očišćene savjesti, a ta očišćena savjest temelji se na savršenom oprostjenju svih naših grijehа, bilo poznatih, bilo nepoznatih.

Snažan dokaz da živim u Kristu jest smirenost mog duha. Moja baština je negdje drugdje i ja putujem tamo. Sve dok ostajemo u Njemu, naš duh osta-

je miran bez obzira na okolnosti. Duša se ne veseli u Bogu samo za sebe, nego i u svome okruženju odražava karakter mjesta na kojemu stoji.

Kada je srce u miru s Bogom i u njemu nema ničega što bi ga prekoralo, kada je vlastita volja obuzdana, u duši vlada mir. Hodimo Zemljom, ali srce je iznad Zemlje, u zajedništvu s onime što je bolje; hodimo u duhu mira s drugima i ništa ne remeti naš odnos s Bogom. On je Bog mira. Mir, mir s Isusom ispunjava srce.

Kada svoj teret prebacimo na Onoga čiji mir ne može biti poremećen, tada će mir čuvati naša srca. Naša nevolja je pred Njim, i trajan mir Boga ljubavi koji se brine za sve i zna sve u naprijed smiruje naše rasterećeno srce te nam pruža mir koji je u Njemu. A taj mir nadilazi svaki razum, kao što nadilazi i sve okolnosti koje bi nas mogle uznemiriti. Kakve li milosti u tome što upravo naše zabrinutosti, ako ih donesemo Bogu koji je vjeran, postaju sredstvom za to da budemo ispunjeni tim čudesnim mirom!

Po Kristovom djelu imamo mir savjesti. No mir srca, u velikim i u malim stvarima, dok prolazimo kroz kušnje ovdje na Zemlji, dobivamo putem podložne volje, putem odsutnosti svake samovolje.

Ne znam postoji li neka riječ koja bi mogla bolje ispuniti dušu mirom od ove: „Ne budite zabrinuti ni za što“ (Fil 4,6). Kako li sam često iskusio snagu izjave “ni za što”!

Život pobjede je prestanak svakog vlastitog života, a posljedica je počinak našim dušama. Život pobjede je Krist koji živi u nama i djeluje u nama. Ući u počinak znači živjeti u potpunoj ovisnosti o Bogu kao što je živio Isus, koji

ništa nije činio sâm od sebe, niti je išta sâm od sebe govorio.

Kakav li je to izvor mira to kada znamo da Bog bdije nad našim rastom, da on sâm radi na usavršavanju naše sjedinjenosti s Kristom uklanjajući ono što bi moglo naštetiti toj sjedinjenosti i priskrbujući ono što bi ga moglo poduprijeti. Kakav li je to počinak kada napokon i u potpunosti možemo Njemu povjeriti skrb za svoj život u Kristu te osjetiti da je sve što činimo kako bismo ostali što vjerniji njegovom Sinu – naše želje, naše misli, naše molitve – samo očitovanje njegovog djela u nama; jer on je taj koji nas jača i potiče na to da bdijemo, čekamo i radimo. Ali on može dovršiti to djelo u snazi samo ako ga mi prestanemo ometati svojim vlastitim naporima te vjerom prihvatimo položaj ovisnosti u kojemu istodobno iskazujemo čast Bogu i otvaramo srce za Njegovo djelovanje. Tako duša usred bučnog i uzburkanog života u svijetu, usred podmuklih i neprestanih grešnih iskušenja, usred svakodnevnih briga i kušnja, čak i onih najvećih, s pouzdanjem čuva mir znajući da je Bog jača u Kristu.

Jedna od snaga života vjere sadržana je u riječi: sada. Znati kako iskusiti da je danas, bez obzira na naše okolnosti, djelo spasenja ostvareno u nama, da sada Isus, i s Njim sve ostalo, pripada nama i da sada možemo raspolagati s time – tajna je počinka i pobjede. Umjesto da uzaludno nastojimo postići stanje uma koje će nam omogućiti trajno ostajanje u Kristu, započnimo vjerom ostajati u Njemu u sadašnjem trenutku. Isus će nas čuvati za sljedeći trenutak i na taj ćemo način dospjeti do održanja zajedništva u svakom trenutku.

Kada je duša utišana u svetoj Božjoj prisutnosti, ona prima pouke koje nikada ne bi ni stekla ni prihvatila vlastitim naporima ili umnim sposobnostima. Sada pak sve bolje shvaća da se njezino spasenje nalazi u ovom stanju mirovanja: slušati, vjerovati, bdjeti, čekati i vidjeti što će Bog učiniti; a zatim se u vjeri i poslušnosti pokoriti djelovanju Onoga koji djeluje u snazi. Čini se da za nas nema ljepše i dragocjenije poruke od zapovijedi da ostanemo tihi i mirni, budući da Bog radi za nas i u nama. Zašto nam je, onda, to tako teško prihvatiti? Zašto tako teško shvaćamo da je smirenost duše blagoslov, snaga, izvor velikog djelovanja, tajna istinskog života u Kristu? Postoje mnoge opasnosti koje su prijetnja tom počinku duše.

Kao prvo: postoji ono što odvraća pozornost duše, a proizlazi iz nepotrebne brige ili suvišnog zanimanja za ono što je od ovoga svijeta. Svaki od nas ima svoje zemaljsko zanimanje i, u okviru Božjeg propisa, naša je dužnost zanimati se za naš posao i za ono što se odnosi na njega. No kršćaninu je čak i u tome potrebna budnost i umjerenost. Morali bismo čak biti mnogo oprezniji te se sa svetim sustezanjem odnositi prema onome što nije izričito propisano od Boga. Ako je prebivanje u Kristu naš prvi cilj, čuvajmo se beskorisnih uzbuđenja; čuvajmo se čak i u onome što je nužno i dopušteno, a ima neobičnu moć tako zaokupiti dušu da joj ostaje vrlo malo snage i malo želje za zajedništvo s Bogom. Uznemirenost i zabrinutost u pogledu zemaljskih stvari stalno nastoje uništiti život pouzdanja te čine dušu poput uzburkanog mora. U takvom stanju nemoguće je čuti blagi i tihi glas Duha.

Ništa manje nije štetan ni duh straha i nepovjerenja u ono što je duhovno; isto tako i muka uslijed onoga što duhovne blagoslove nastojimo postići vlastitim naporima i vlastitom snagom, a koji dolaze samo odozgor.

Kako se može umiriti tjeskobno srce i smiriti nemiran duh? Što mi je potrebno? Potreban mi je počinak. Kako ću ga naći? Saginjući se i uzimajući na sebe dragocjen Kristov jaram, kojega je on sâm nosio u danima kada je bio u tijelu; jaram potpune podložnosti Božjoj volji. Moram biti sposoban, bez imalo sustezanja i iz dubine svojega srca, reći: „Neka bude volja tvoja, o Bože!“ Moram imati tako stvaran osjećaj njegove savršene ljubavi prema meni i njegove beskrajne mudrosti u svim njegovim putovima sa mnom da ništa ne bih želio promijeniti, čak i ako bih to mogao.

Kolike bi teškoće iščezle u pojedinosti našeg svakodnevnog života, kolike bi se dvojbe razjasnile, kada bismo čekali na božansko vodstvo umjesto da pokušavamo djelovati bez njega. Ako nemam svjetla za ići dalje, dužnost mi je da ostanem miran. Nikada ne bismo smjeli krenuti u nesigurno. Često se mučimo kako bismo spoznali trebamo li ići ili djelovati, a Bog, zapravo, hoće da mirujemo i ne činimo ništa. Pitamo Boga, ali ne dobivamo odgovor; pitamo prijatelje za savjet, ali nam oni ne mogu pomoći, jer je to pitanje između naše duše i Gospodina. I tako upadamo u zdvojnost i tjeskobu, samo zato što nam oko nije jednostavno, zato što ne slijedimo Isusa, koji je „svjetlost svijeta“. Jasno načelo u božanskome životu jest to da ćemo, slijedimo li Isusa, imati svjetlo života. On je to rekao, i za vjeru je to dovoljno.

8. Radost

Gdje je Gospodinova volja, tamo je i radost. Sâm Krist je naša radost, ali njegovu ljubav možemo uživati samo na putu njegove volje. Samo tamo otkrivamo u Njemu izvor duboke i neizrecive radosti. On je naše blago.

Jedina tajna snage, jedini temelj neprolazne radosti, jest to da nam Krist bude doslovno sve.

Naše kršćanstvo ne treba biti religija žalosti, nego stalne radosti srca.

„Uvijek se radujte. Neprestano se molite. U svemu zahvaljujte“ (1 Sol 5,16-17). Između ta tri stanja duha postoji mnogo bliskija povezanost negoli mi to, općenito, mislimo. Radost uvijek raste razmjerno molitvi i zahvaljivanju. Pokoravati se stalno tim trima zapovijedima znači živjeti na višoj razini. To je dokaz života pobjede. Dobro je primijeniti taj duhovan termometar i postaviti si pitanje: Jesam li uvijek radostan? Molim li se neprestano i zahvaljujem li za sve?

Kada se između nas i Boga pojavi neka zapreka, kada je nešto pogrešno, prvi blagoslov koji nam neprijatelj oduzme jest naša radost. Isus je htio da imamo njegovu savršenu radost i molio se za to. Ta radost uklapa se i u najveće patnje, jer ju je On imao u trenutku svoje muke. Tu nam on radost želi dati. Čudesno je čuti ga kako govori: „I radost vam vašu nitko neće otići“ (Iv 16,22). Ta Kristova radost mora nam postati neupitno, neuništivo blago koje nam nitko ne može oduzeti.

9. Nada

Kršćanin ne traži pravednost pred Bogom kao čovjek koji je nema: on jest Božja pravednost u Kristu i sâm Krist je mjerilo te pravednosti. Vjera u toj

pravednosti počiva kao što u njoj počiva i Bog. Slava u kojoj se nalazi Krist odgovarajuća je nagrada za tu pravednost, kao i dokaz te pravednosti. „Jer mi putem Duha očekujemo nadu pravednosti po vjeri“ (Gal 5,5). Za nas je to po vjeri, budući da još nemamo ono čemu se nadamo pa, stoga, ne možemo ni spoznati slavu koja odgovara našoj pravednosti. Ali Krist to već ima pa, stoga, znamo čemu se nadamo. Putem Duha spoznajemo tu slavu i imamo sigurnost pravednosti koja nam daje pravo na nju.

Ako cijenimo njegovu ljubav, iščekivanja naših srdaca ispunjenih njime odrazit će se i na naše ponašanje, tako da ćemo se bojati Gospodina, misliti na njega, čekati ga, govoriti jedan drugome o njemu i vjerno čuvati njegovu Riječ.

Činjenica Isusova povratka povezana je sa svim duhovnim odnosima naših duša i očituje se u svim okolnostima kršćanskoga života. Obratili smo se kako bismo iščekivali Sina Božjega. Radost svetih u plodovima njihove službe bit će ispunjena tek u prisutnosti Spasitelja i svetost će svu svoju vrijednost imati za Kristova dolaska; u onome što će se tada objelodaniti bit će vidljiva njezina istinska mjera. Isusov dolazak izvor je utjehe za kršćanima ako mora umrijeti, a za Kristov dolazak će Bog sav svoj narod sačuvati u svetosti i besprijekornosti.

Kada prestanu sve oluje, krasota slave za koju nas Gospodin priprema zasjat će bez oblaka, a ta krasota će biti On sâm. Oh, kako je dragocjena ljubav, ljubav Isusova, koja nas želi do-

vesti u njegovu slavu da zauvijek budemo s njim!

Ako naša srca održavaju stalnu nadu u Gospodinov povratak pridavat ćemo malu vrijednost svemu što je zemaljsko. U moralnom smislu je nemoguće biti u stavu iščekivanja Sina s nebesa a ne biti odvojen od ovoga svijeta. Netko može prihvatiti nauk o Gospodinovu povratku, ali i dalje ostati čovjekom koji pripada ovome svijetu; no onaj tko živi u stalnom iščekivanju Kristova pojavljivanja, neće moći učiniti drugo negoli se odvojiti od onoga što će biti osuđeno i uništeno kada on dođe.

Velik dio naše slabosti u iščekivanju Gospodinova dolaska posljedica je nedostatka uživanja u odnosu s Njim. Snažna težnja koja proizlazi iz spoznaje povezanosti s Onim u kojemu smo upotpunjeni stvara istinsko iščekivanje.

Način na koji možemo vidjeti da je nada u nama ojačana i oživljena nije samo to da je snažno zadržimo u svojim dušama, nego i da je provodimo u djelo, da se učestalo bavimo onime na što se ona odnosi i da „podignemo svoje glave jer se približava otkupljenje“ (Lk 21,28). Nada se, kao i sve vrline, jača provođenjem u djelo; a što je više ojačana, to više djeluje i nadvladava sve dvojbe i isprazne misli uma.

Marc Tapernoux

Iz knjige „Ukorijenjeni i utemeljeni u Njemu“.

Svršetak

Prva Ivanova poslanica

1. dio: Život i zajedništvo (1 Iv 1-2,2)

Uvod

Glavna tema Ivanovog evanđelja i Ivanovih poslanica je život. No postoji nešto u čemu se evanđelje razlikuje od poslanica, naime, u evanđelju vidimo savršeno očitovanje vječnog života u Kristu, dok poslanice predočuju plodove i dokaze postojanja tog života u vjernicima.

U poslanicama apostol, govoreći o razdoblju u kojemu piše, upozorava na antikriste i lažne proroke te već o tome razdoblju govori kao o „posljednjem trenutku“. Po tome možemo zaključiti da ove poslanice spadaju u najkasnije napisane spise Novog zavjeta. Kada ih je Ivan pisao, već je bilo započelo propadanje onoga što se naziva Crkvom. Zbog toga su te poslanice vrlo važne za vjernike koji žive u posljednjim danima. One nas poučavaju da u vremenu propadanja, unatoč činjenici da je Crkva izgubila snagu i značajke koje je imala neposredno nakon Pedesetnice, vjernik kao pojedinac još uvijek može posjedovati ono što je temeljno – život koji se od početka savršeno očitovao u Kristu. Ni propadanje Crkve ni kvarenje kršćanstva ne može naštetiti onome što je istinito u Kristu. Stoga se život, koji se očitovao u Njemu i udijeljen je vjerniku, još uvijek može očitovati i proizvoditi blagoslovljene plodove u snazi Duha.

Netko je dobro primijetio: „Kad mi je Bog dao vječan život, dao mi je i sposobnost da zauvijek uživam u Njemu.“

Tome još možemo dodati da ove poslanice jasno potvrđuju da unatoč propadanju kršćanstva i rascjepkanosti Božjeg naroda, u snazi tog novog života već sada možemo uživati u onome što je naš vječni udio, kao i u zajedništvu s Ocem i Sinom te jedan s drugim.

I. Život i zajedništvo

(1. Ivanova 1 – 2,2)

Glavna tema prve Ivanove poslanice jest predočenje značajkâ i blagoslovâ vječnoga života; onoga života „koji je bio kod Oca“ u vječnosti, očitovao se u vremenu, i to savršeno, u Isusu – Riječi života, te je udijeljen vjernicima.

Glavni cilj predočavanja tog života i njegovih blagoslova jest, s jedne strane, da budemo osposobljeni za razotkrivanje svake lažne umišljenosti o posjedovanju toga života te, s druge strane, da se ohrabrimo živjeti taj život. Nažalost, kao Božja djeca uglavnom smo premalo upoznati s blagoslovima života koji posjedujemo, ili smo preslabo potaknuti živjeti tim životom pa se uglavnom zadovoljavamo onime što na osnovu autoriteta Svetog pisma znamo, naime, da imamo život vjerom u Sina Božjega.

U prvome dijelu poslanice – od poglavlja 1 do 2,2 – predočene su nam tri velike istine.

Prvo: u redcima 1 i 2 predočen nam vječan život očitovan u Kristu.

Drugo: u redcima 3 i 4 predočeni su nam blagoslovi vječnoga života: dovo-

đenje u zajedništvo s božanskim osobama, i punina radosti.

Treće: od 5. do 10. retka 1. poglavlja i u prva dva retka 2. poglavlja poučeni smo o svetoj Božjoj naravi s kojom nas vječan život dovodi u zajedništvo, s time kako, kao grešnici, možemo biti uvedeni u takav blagoslov, i kako se, kao vjernici, možemo održati u uživanju života u zajedništvu s Ocem.

a) Vječni život očitovan u Kristu (rd. 1-2)

Poslanica počinje tako da nas vodi na sâm početak kršćanstva. „Ono što je bilo od početka“ karakteristična je izjava apostola Ivana. Upotrebljava je osam puta u svojim poslanicama (1 Iv 1,1; 2,13.14.24 dva puta; 3,11; 2 Iv 5,6). Taj početak odnosi se na početak kršćanstva u osobi Krista na Zemlji. U daljnjem tijeku poslanice saznajemo da su se već u doba apostola pojavili mnogi antikršćanski učitelji, koji su poricali istinu o Ocu i Sinu. A bilo je i mnogo lažnih proroka koji su nijekali Kristovo božanstvo i nisu htjeli slušati apostole. Kako bi one koji su istinski Božji narod očuvao od tog pogubnog zla koje napada temelje naše vjere, apostol nam iznosi ono što je istina u Kristu od početka.

Niti propadanje Crkve, koliko god bilo veliko, niti izopačenost kršćanstva, koliko god bila proširena, ne mogu nimalo naštetiti istini kako je utvrđena u Kristu. U Crkvi, i u nama samima, postoji propadanje i prekršaji, ali istina očitovana u Njemu ostaje u svoj svojoj savršenosti i blagoslovljenosti. Usred mnogih lažnih proroka i mnoštva lažnih nauka u kršćanstvu, jedino sredstvo pomoći vjernicima jest slušanje apostolskog nauka. Samo tako će oni biti u stanju čvrsto

se držati istine kako je ona očitovana u Kristu „od početka“.

U ovom odjeljku, dakle, saznajemo da se vjernikov nov život – vječan život – očitovao u potpunoj savršenosti od početka Kristova života na Zemlji. Budući da se savršeno očitovao u Kristu, taj se život ne može dalje razvijati. Ne može se ići dalje od savršenstva. Može se dogoditi, i nažalost se događalo, da se odluta od istine. Zbog toga je nužno vratiti se na ono što je bilo očitovano u Kristu od početka, kako bismo mogli istinski cijeniti život koji nam je bio udijeljen.

Poslanica, dakle, započinje podsjećanjem na ono što se očitovalo u Kristu, koji je Riječ života. Vječan život nije nam opisan samo apstraktnim doktrinarnim tvrdnjama; on je bio živo izražen u živućoj osobi, onome koga su apostoli vidjeli svojim očima, koga su promatrali, i koga su opipali svojim rukama. On je nazvan imenom „Riječ života“, jer je, kao Riječ, savršeno izrazio taj život.

Taj božanski život nazvan je „vječni život“ i rečeno nam je da je „bio s Ocem“. Tako saznajemo da vječan život pripada vječnosti i da je to, budući da je kod Oca, nebeski život. Taj vječan život koji je bio s Ocem u vječnosti, očitovao se u vremenu tada kada je Sin – Riječ života – postao tijelom.

Taj život imamo po milosti, ali se kod vjernika nađe mnogo pogrešaka koje remete očitovanje tog života i uživanje u njemu. Savršenost života što ga imamo možemo vidjeti i upoznati samo gledanjem u Krista. Netko je rekao: „Kada ... uperim pogled prema Isusu, kada promatram Njegovu poslušnost, Njegovu čistoću, Njegovu milost, Njegovu blagost, Njegovu strpljivost, Njegovu odanost, Njegovu sve-

tost, Njegovu ljubav, Njegovu potpunu slobodu od svake sebičnosti, tada mogu reći: To je moj život ... Moguće je da on bude zamračen u meni; ali zbog toga nije ništa manje istinito da je to moj život.“

b) Blagoslovi vječnoga života (rd. 3,4)

(Rd. 3). Ono što su vidjeli tako blagoslovljeno očitovano u Kristu, apostoli objavljuju vjernicima; kako bismo i mi mogli s njima uživati u blagoslovljenima tog života. Vječan život izražava se u najvišem obliku zajedništva, u „zajedništvu s Ocem i njegovim Sinom, Isusom Kristom“. Apostoli bi nas željeli povezati s njima, i jedne s drugima, u životu zajedništva s Ocem i sa Sinom. „Znam“, rekao je netko, „da uživajući u Isusu – u Njegovoj poslušnosti, u Njegovoj ljubavi prema Ocu i prema nama, u Njegovom jedinstvenom oku i u Njegovom potpuno odanom srcu – imam iste osjećaje i iste misli kao i sâm Otac. Budući da je Ocu užitak, i to sav užitak, u Onome u kome je i moj užitak, imam zajedništvo s Ocem. Isto tako i sa Sinom u poznavanju Oca.“

(Rd. 4). Štoviše, ovo je napisano da bi, nakon što smo uvedeni u to zajedništvo, naša radost bila potpuna. Psalmist govori: „U tvojoj prisutnosti je punina radosti.“ Tu saznajemo da je moguće već sada, dok hodimo putem koji vodi u Nebo, okusiti tu puninu radosti koja će biti naš udio u Nebu.

c) Bog s kojim možemo imati zajedništvo (1,5 – 2,2)

(Rd. 5). Čudesna je to istina da je čovjeku, koji je nekoć bio grešnik u svojim grijesima, postalo moguće imati

zajedništvo s božanskim Osobama, te se odmah postavlja pitanje, „Tko je taj Bog s kojim možemo imati zajedništvo?“

Apostol nam veli da je Onaj u kome se vječan život očitovao u svojoj savršenosti, Onaj isti u kojemu se Bog savršeno objavio – Bog s kojim nas taj život dovodi u zajedništvo. Zato on može napisati: „Ovo je poruka koju smo čuli od njega i navješćujemo vama: Bog je svjetlo i nema nikakve tame u Njemu.“ Apostoli su, gledajući Krista, vidjeli savršenu objavu svega onoga što Bog jest. Vidjeli su Kristovu savršenu čistoću te su shvatili da je Bog svjetlo – apsolutna svetlost. Vidjeli su Kristovu savršenu ljubav te shvatili da je Bog ljubav. To su dvije glavne istine koje apostol ističe u poslanici – Bog je svjetlo i Bog je ljubav (1 Iv 4,8). Život, svjetlo i ljubav savršeno su se očitovali u Kristu.

(Rd. 6). No istina o tome što Bog jest, smjesta postaje probnim kamenom stvarnosti našega ispovijedanja. Ako je, dakle, Bog svjetlo, onda iz toga slijedi da ispovijedamo nešto što je sasvim pogrešno ako kažemo da imamo zajedništvo s Njim, a hodimo na način koji dokazuje da smo u potpunom neznanju o Bogu.

(Rd. 7). U doba Starog zavjeta Bog je prebivao u gustoj tami. Neke Božje osobine bile su poznate, ali Njegova narav još nije bila objavljena u potpunosti. Na potpunu Božju objavu čekalo se do Kristova dolaska. Nitko drugi osim božanske osobe nije mogao objaviti drugu božansku osobu. Stoga, kada je Krist postao tijelom, čitamo: „Jedinorođeni Sin, koji je u Očevu naručju, on ga je objavio“ (Iv 1,18). I ne samo da „Bog jest svjetlo“, nego

je, putem potpune Božje objave u Kristu, On također u svjetlu. Štoviše, i kršćani koji imaju potpunu Božju objavu u Kristu, izvedeni su iz tame i neznanja o Bogu u Njegovo čudesno svjetlo. Sada je njihova povlastica to da hode u svjetlu Boga koji se potpuno objavio. Praktičan ishod tog hodanja u svjetlu je sljedeći:

Prvo: imamo zajedništvo jedan s drugim. U svakodnevnom životu na Zemlji imamo svaki svoje različite i sebične interese, ali „u svjetlu“ potpune Božje objave imamo zajedničke radosti i interese. Imamo zajedništvo u spoznaji božanskih Osoba, čije su značajke život, svjetlo i ljubav. To zajedništvo ostaje naše unatoč svih promašaja u pogledu odgovornosti Crkve. Vrijeme ga ne može dotaknuti, niti nam ga smrt može oteti. Dan Pedesetnice daje jasan prikaz tog zajedništva. Jeruzalem je bio u tami, ali toga je dana tri tisuće duša došlo u Božje svjetlo objavljeno u Kristu. Govorili su različitim jezicima i došli su iz „svakog naroda pod nebom“, ali su se odjednom našli u istom zajedništvu, jer čitamo: „I bijahu postojani u apostolskom nauku i zajedništvu“ (Dj 2,42).

Drugo: u svjetlu spoznajemo neizmjernu učinkovitost krvi Isusa Krista, njegova Sina, koja čisti od svakoga grijeha te nas tako čini savršeno prikladnima za svjetlo. Ako ne bi postojalo očišćenje od grijeha, grešniku bi bilo strašno doći u potpuno objavljeno Božje svjetlo. Ali Onaj koji je potpuno objavio Boga, umro je da bi nas učinio prikladnima za prisutnost tako objavljenog Boga.

(Rd. 8-10). Treće: u svjetlu je potpuno razotkriveno sve ono što mi jesmo. Imamo grijeh u sebi i počinili smo grije-

he. Ako kažemo da smo prispjeli do bezgrešnog savršenstva, varamo sami sebe i dokazujemo da istine nema u nama, jer je u nama još uvijek grijeh. Ako kažemo da nikada nismo sagriješili, ne varamo samo sami sebe, nego Boga činimo lašcem, jer svi znamo sagriješiti u mnogo čemu. Ipak, na putovima Božje stege prema njegovoj djeci, „ako priznajemo svoje grijehe, vjerran je on i pravedan da nam oprostí grijehe.“ Nije nam rečeno da molimo za oprostjenje, nego da, kao djeca, priznamo grijehe koji trebaju biti oprostieni. Mi priznajemo svoje grijehe Ocu, a on ne samo da oprašta grijehe, nego nas i čisti od svakog nečistog utjecaja grijeha.

(1. Ivanova 2,1.2). Četvrto: oprostjenje vjernikovih grijeha omogućeno je zagovorom Gospodina Isusa. S obzirom da je grijeh u nama i da još uvijek možemo griješiti, Bog se obilno pobrinuo za to da nas održi u zajedništvu. No to nam je napisano kako bismo se očuvali od griješenja. Dijete koje ne sluša svog oca ne prestaje biti njegovo dijete; i ako mi griješimo, naši odnosi kao djece s Ocem ostaju, ali je poremećeno naše zajedništvo s Njim. Kako bi se grijeh osudio i priznao, i kako bi bilo obnovljeno zajedništvo, Gospodin Isus djeluje kao naš Zagovornik – kao onaj koji nas zastupa i savršeno se zauzima za naš slučaj pred Ocem.

To zastupanje temelji se na nepromjenjivoj vrijednosti Kristova okajnog djela. On je samoga sebe prinio kao žrtvu bez mane Bogu pa na temelju svega što Krist jest i što je učinio, ne samo za Židove, nego i za sav svijet, Bog može proglasiti oprostjenje svima, i opravdati one koji vjeruju te ih uvesti u odnos sa samim sobom kao Ocem,

odnos koji ne može poništiti nikakav prekršaj od strane vjernika. No ako u tome položaju djece pogriješimo, Isus Krist je naš Zagovornik. Gospodin je primijenio taj zagovor kod Petra, čak i prije negoli je ovaj pao. On je Petru u pogledu njegova budućeg zatajenja rekao: „Ja sam se molio se za tebe.“ Rezultat Gospodinova zastupanja bio je vidljiv kada je Petar doveden do pokajanja i obnove.

Učinak činjenice da smo u svjetlu potpunije Božje objave u Kristu jest dovođenje vjernika u *zajedništvo* potpuno nezavisno o bilo čemu zemaljskom, očitovanje *učinkovitosti krvi u očišćenju*, *razotkrivanje* da imamo grijeh u sebi i da smo sposobni griješiti i *objavlivanje* Krista kao našeg Zagovornika, koji se bavi našim pogreškama kako bi nas obnovio za zajedništvo.

Hamilton Smith
(*nastavlja se*)

Hamilton Smith (1862–1943), se rodio u Barnesu, Surrey, u Velikoj Britaniji, i radio je u uredu, u građevinskoj tvrtki svoga ujaka. 1901. godine se oženio i napustio je posao građevinara kako bi postao punovremeni radnik na izgradnji Božje crkve. Njegova osobna služba se prvenstveno odvijala unutar Velike Britanije, no njegova služba pisanja proširila se cijelim svijetom, naročito poslije njegove smrti. Hamilton je iza sebe ostavio desetine knjiga i obilje članaka. Njegov stil pisanja je jasan i sažet. Na hrvatskom su do sada objavljene dvije njegove knjige: “Razmišljanja o istinskoj crkvi” i “Poslanice Timoteju - kratak pregled s tumačenjem”

Kako mogu dobiti mir s Bogom?

Ovo je jedno o poglavlja iz knjige “Početak s Isusom Kristom”, koja je napisana u obliku pisama mladom vjerniku (ili mladim vjericima). Autor je na taj način želio istaknuti svoje veliko zanimanje i veliku ljubav za one kojima piše. No budući da je bio poznat učitelj Božje riječi, sva pitanja koja su obrađena u ovoj knjizi bila su mu zasigurno postavljena barem jedanput u životu, a moguće je da je na neka od njih i odgovorio u pismenom obliku, baš kao što je to učinio i u ovoj knjizi. U sljedećim brojevima časopisa bit će objavljena neka od poglavlja koja su važna za utvrđivanje vjernika u sigurnosti spasenja i osobnom odnosu s Bogom.

Dragi prijatelju,

Bio sam vrlo sretan kada sam čuo da si uvidio da si izgubljen grešnik i da bi bio zauvijek izgubljen ako bi se sada morao pojaviti pred Bogom. Priznao si pred Bogom svoje grijeh, ali još uvijek ne znaš jesu li ti oprošteni. Pitaš se je li to zbog toga što se možda nisi dovoljno pokajao, ili zbog toga što tvoje obraćenje možda nije bilo dovoljno duboko. Ima dana kada uopće ne misliš na to, ili pak misliš samo ravnodušno.

Mogu sasvim dobro razumjeti tvoje misli, jer sam i sâm proživio sve to. Godinama sam znao (tada sam još bio vrlo mlad) da sam izgubljen. Tijekom dana nisam tako često mislio o tome, ali noću, na krevetu, plašio bih se. Mislio sam: „Ako noćas umrem, bit ću zauvijek izgubljen!“ Tada bih ponovno Bogu ispovjedio svoje grijeh i molio ga da mi oprosti. Ali nikada nisam imao nimalo sigurnosti da su mi grijesi bili oprošteni. Jednom prigodom mi

je moja starija sestra rekla da je našla mir. Pitao sam je što je učinila pa sam te večeri sam i ja učinio to isto – naravno, bez rezultata.

Jedne večeri, kad mi je bilo sedamnaest godina, sjedio sam obeshrabren na svome krevetu i razmišljao: „Sve te molitve ništa ne pomažu. Već tolike godine, gotovo svake večeri, molio si Boga da te spasi, i ništa se nije promijenilo.“ U tome trenutku Bog mi je dao ovu misao: „Nije li zapisano: ‘Ako priznajemo svoje grijeh, vjeran je on i pravedan da nam oprosti naše grijeh i da nas očisti od svake nepravednosti’ (1 Iv 1,9). Nije li to istinito? Naravno da jest istinito, jer Bog ne laže“, mislio sam. I upravo tada mi je Gospodin jasno pokazao što to znači za mene. To je značilo da su svi moji grijesi bili oprošteni onda kada sam ih prvi put iskreno priznao pred Bogom. U tome trenutku je u moje srce došao mir, ili, bolje rečeno, moja savjest je našla mir. Od te večeri znao sam da su mi grijesi bili oprošteni. Nikada više nisam po-

sumnjao u to; jer je to rekao Bog, zar ne?

KOLIKO SE MORAMO POKAJATI?

Zašto mi je onda trebalo toliko godina da dobijem mir? Jedan od uzroka je, nedvojbeno, bilo to što moje pokajanje nije bilo dublje i što moja svjesnost grijeha nije bila veća. To nipošto ne znači da je Bog postavio neko mjerilo i da on ne oprašta ako nečija svjesnost grijeha i pokajanje nisu dovoljno duboki. Ta nitko još nije prigodom svojeg obraćenja imao dovoljno dubok osjećaj pokajanja i dovoljno duboku svjesnost grijeha. Tek nakon obraćenja možemo spoznati koliko smo zli u samima sebi.

Pa ipak, Bog želi da imamo određenu svjesnost svog izgubljenog stanja. Što je ta svjesnost dublja, temeljitije će biti naše obraćenje, bolje ćemo razumjeti osudu koju smo zaslužili, iskrenije će biti naše priznanje krivnje i dublji će biti počinak i mir koji ćemo imati nakon toga. Zbog toga Sveti Duh djeluje u grešnikovom srcu i nastoji dovesti njegovu savjest u Božje svjetlo. Tamo će on spoznati svoje izgubljeno stanje i mnoštvo svojih grijeha te će, u nekoj mjeri, shvatiti kakvu bi osudu sveti i pravedni Bog morao izvršiti nad njim.

No to još nije bila srž mog problema. Glavni problem je bilo to što sam gledao na sebe a ne na Boga, i što mi Božja riječ nije bila dovoljna. Kad sam vidio svoje grijeha i spoznao da sam sve pokvario, trebao sam slušati Božji glas. A Božja riječ je vrlo jasna: „Ako priznajemo svoje grijeha, vjeran je on i pravedan da nam oprost i naše grijeha.“ Ja sam pak čekao na nešto u svome srcu ili u svome životu što bi mi dalo sigurnost da sam dobio oprošte-

nje. No trebao sam vjerovati Božjoj riječi, koja svakome tko prizna svoje grijeha daje sigurnost da su oni oprosteni.

BOŽJA PRAVEDNOST

Bog nije kao neki zemaljski sudac mekog srca. Moguće je da će netko tko dobro zna manipulirati osjećajima takvog suca dobiti blažu kaznu nego li netko tko to ne može činiti tako dobro. Ali Božja ljubav i milost nikada ne mogu djelovati u suprotnosti s Njegovom pravednošću. To je ono što je čudesno u Evanđelju. Isti Bog koji će jednoga dana pokazati svoju pravednost izvršenjem osude nad svakim grešnikom, *sada pokazuje* svoju pravednost tako što oprašta i briše svu krivnju svakoga grešnika koji dođe k Njemu po vjeri u Gospodina Isusa. „Jer u njemu je otkrivena pravednost Božja od vjere k vjeri“ (Rim 1,17). „Pokazujući svoju pravednost u sadašnje vrijeme: da je pravedan i da opravdava onoga tko vjeruje u Isusa“ (Rim 3,26).

OPRAVDANJE

Bog, zapravo, može samo djelovati pravedno i u skladu sa svojom pravednošću. Zbog toga bi čovjek bio beznadno izgubljen da Gospodin Isus nije izvršio otkupno djelo na Golgoti. Božja ljubav htjela je spasiti grešnika od vječne propasti. No to nije bilo moguće, jer je Njegova pravednost zahtijevala da grešnik bude kažnjen; a Božja ljubav nikada ne može djelovati suprotno Njegovoj pravednosti.

Tako se dogodilo ono veličanstveno čudo o kojemu čitamo u Hebrejima 10, Psalmu 40 i drugim odjeljcima. Božja volja je bila da svi grešnici mogu biti spašeni (1 Tim 2,4). Gospodin Isus je postao čovjekom, i rekao je: „Evo, do-

lazim činiti tvoju volju, o Bože!“ On je otišao na križ, kako bi pitanje grijeha riješio jedanput zauvijek. Tamo je bio učinjen grijehom i na Njega je bila izlivena Božja osuda nad grijehom. U toj osudi je bila potpuno zadovoljena Božja pravednost.

No Gospodin nije tu osudu podnio radi samoga sebe. On je uvijek bio svet, čist, onaj koji nije upoznao grijeh. On ga je nosio kao Zamjenik za svakoga tko će Njega po vjeri prihvatiti za svog Spasitelja.

Sada Bog svakom grešniku može reći: „Pomiri se s Bogom“ (2 Kor 5,20). Sada ne samo Božja ljubav nego i Božja pravednost zahtijeva da oprostjenje primi svatko tko po vjeri u Gospodina Isusa dođe k Njemu.

USKRŠNUĆE JE DOKAZ BOŽJE PRAVEDNOSTI

Želio bih to razmotriti malo podrobnije. Gospodin Isus je otišao na križ i tamo je u svome tijelu nosio grijeha svih onih koji su ga primili ili koji će ga još primiti (1 Pet 2,24). Tamo je on, također, bio učinjen grijehom i kao takav osuđen (2 Kor 5,21; Rim 8,3). „Plaća za grijeh je smrt“ (Rim 6,23), odvojenje od Boga (Otk 20,14.15). Gospodin Isus je to morao podnijeti na križu. U tim strašnim satima tame bio je napušten od Boga i po njihovom svršetku je umro. Ali tada je mogao reći: „Dovršeno je!“

No je li Gospodin mogao ostati u grobu nakon što je dovršio djelo otkupljenja? Božja pravednost, koja je najprije izvršila osudu nad Njim, sada je zahtijevala da On više ne ostane u smrti. Djelo je bilo dovršeno, Božja osuda bila je provedena u potpunosti, a Božja pravednost savršeno zadovoljena. Zato ga je Bog uskrisio od mrtvih (Ef

1,20). To je dokaz i svijetu i nama da je Bog prihvatio zamjensko djelo Gospodina Isusa te da je s njime zadovoljan (Iv 16,8.10). Da Gospodin nije uskrsnuo, bio bi to dokaz da djelo još nije dovršeno. Tada ne bi bilo otkupljenja za nas (1 Kor 15,17.18). Iz toga možemo vidjeti da je uskrsnuće središnja točka Evandjelja i da svaki napad na njega razara Evandjelje. Zato u Rimljanima 4,25 i veli: „Koji je bio predan za naše prijestupe i uskrišen za naše opravdanje.“

U sadašnjem razdoblju milosti u kojem živimo, Bog za svakog čovjeka veli: „Jer svi su sagriješili i ne dosižu slavu Božju.“ Ali veli i ovo: „A opravdani su besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu. Njega je Bog postavio da bude pomirilištem po vjeri u njegovu krv“ (Rim 3,23-25).

Ova poruka je upućena svima – „prema svima“ – ali vrijedi samo za one koji vjeruju – „na svima koji vjeruju“ (Rim 3,22). Udio u njoj imaju samo oni koji prihvate Božju poruku da su izgubljeni te onda putem vjere prihvate Gospodina Isusa.

Sveti Duh je, dakle, djelovao u tvome srcu te si spoznao svoje grijeha i svoje stanje izgubljenosti. Otišao si k Bogu i pred Njim priznao što jesi i što si učinio. Bog ti je ukazao na Gospodina Isusa i rekao: „On je umro za grešnike; ako ga primiš, uračunat ću Njegovo djelo u tvoju korist.“ Primio si Gospodina Isusa. Sada trebaš vjerovati da je istinito to što Bog kaže, i da su ti grijesi oprošteni. Nije važno govore li ti tvoji osjećaji ili ne govore da je sve u redu. *Jedino* što je važno jest to da je *Bog* rekao da je sve u redu. Kada je one pashalne noći anđeo zatornik prolazio zemljom egipatskom, prošao je pored

kuća na kojima je *on* vidio krv (Izl 12). Nije bilo mjerodavno je li tu krv vidio prvorođenac ili članovi njegove obitelji. Ako su učinili ono što im je Bog rekao da učine, tada je bilo sve u redu. No da bi imali mir, morali su vjerovati da su na sigurnom – *jer je tako rekao Bog*.

Čudesno u svemu tome jest to što je Bog, kada prima grešnika, proslavljen u svakom pogledu. Sasvim je očigledno da se tu vidi Njegovo milosrđe, milost i ljubav. Ali to nije sve! Kada grešnik dođe Bogu po vjeri u Gospodina Isusa, Bog mu uračunava djelo Gospodina Isusa. Budući da je Gospodin Isus u potpunosti podnio osudu nad grijesima, Bog vjernika vidi bez jednog jedinog grijeha; to jest, Bog na njemu ne vidi ni jedan jedini grijeh koji već nije bio osuđen. Bog je, dakle, pravedan kada ga opravdava i oslobađa od suda koji će doći. Tako se proslavlja Njegova pravednost i istina, jer je to obećao u Svojoj riječi, zar ne? To nam pojašnjava značenje 1. Ivanove 1,9: „Ako priznajemo svoje grijehе, vjеran je on i *pravedan* da nam oprosti naše grijehе i da nas očisti od svake nepravednosti.“

BOG JE ZNAO TKO SMO MI BILI

Sada ćeš reći: „Ali ja ne osjećam nikakvu razliku. Zapravo grijеšim još više nego prije!“

Vjerujem da sada u sebi vidiš mnogo više grijehа negoli si ih vidio prije. Tako i treba biti, jer ti je Sveti Duh prosvijetlio oči. No Bog te je dobro poznao kada si došao k Njemu. Poznao je tvoje srce, tvoj život, sve grijehе koje si počinio i sve grijehе koje ćeš još poćiniti. On zna i znao je o tebi mnogo više negoli ćeš ti ikada biti svjestan dokle god si na Zemlji. „Pojavila

se dobrostivost i ćovjekoljublje Spasićelja našega, Boga“ dok smo bili „nerazumni, nepokorni, zavedeni; robovali smo raznim požudama i nasladama, živjeli u zlu i zavisti, odvratni, i mrzili smo jedni druge“ (Titu 3,4-3). „Jer dok mi još bijasmo *nemoćni* Krist je ... umro za *bezbožne* ... Bog iskazuje svoju ljubav prema nama time što je, dok još bijasmo grešnici, Krist umro za nas ... dok još bijasmo neprijatelji pomirili smo se s Bogom“ (Rim 5,6-10; 2 Kor 5,20).

IMAMO MIR S BOGOM

Tako je Bog, dobro znajući tko si ti, predao Gospodina Isusa kako bi ti, budeš li vjerovao u Njega, mogao imati vječan život. On je rekao da ćeš, ako Bogu pristupiš po vjeri u krv Gospodina Isusa (Rim 3,23-25), biti opravdan besplatno. Rekao je da ćeš biti oslobođen od svake krivnje ako samo dođeš k Njemu na taj način te da će On biti pravedan kada učini tako. Nije li to, onda, očigledan dokaz da On, nakon što si došao k Njemu priznajući mu svoju krivnju, više nema ništa protiv tebe? S Njegovog gledišta je, dakle, sve u redu.

Imaš li možda ti nešto protiv Boga? Naravno da nemaš. Ta došao si k Bogu zato što si spoznao da si kriv ti, a ne On, te da ti je potrebno oprostjenje.

Pa zašto, onda, nemaš mir? Mir s Bogom znaći da nema više ničega što bi trebalo urediti između Boga i tebe – sve je već uređeno. Bog nema više ništa protiv tebe, jer te je opravdao zato što si povjerovao u Gospodina Isusa te tako imaš udio u vječnom otkupljenju koje je Gospodin ostvario (Heb 9,12; Rim 5,1). Ni ti nemaš više ništa protiv Njega; pomirio si se s Bogom (2 Kor 5,20). Tako, dakle, imaš mir s Bogom!

U Rimljanima 5,1 veli: „Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom.“

ALI JA NEMAM MIR!

No ti i dalje veliš: „Ali ja nemam mir!“ To je moguće, zato što još nisi prihvatio činjenicu da je mir već tu. Gospodin Isus je ostvario mir. On je naš mir i on nam navješćuje taj mir (Ef 2,1-6.14.17). „Ostvarivši mir krvlju njegova križa“ (Kol 1,20). Kad si ga primio, dobio si udio u tome miru. Ali da bi ga mogao uživati, moraš vjerovati da je to istina. Imat ćeš mir čim vjeruješ da Bog govori istinu kad veli da je Gospodin Isus na križu ostvario mir. Ovako, sada, ti činiš jednako kao što su činili japanski vojnici na nekom otoku u Tihom oceanu. Pet godina nakon svršetka rata oni su još uvijek živjeli u ratnom stanju. Stražarili su kako bi osjetili napad neprijatelja, jednako kao što su činili i za vrijeme rata. Zašto?

Zato što su mislili da su još uvijek u ratu, budući da nisu vjerovali vijestima da je rat završio.

Stvarni, najdublji razlog što još nemaš mir jest to što nisi bezostatno povjeroval Božjoj riječi. To je velik gubitak za tebe. No to je, nadasve, veliko obeščašćivanje Boga ako ne vjeruješ Njegovoj Riječi. „Bog nije čovjek da bi lagao“ (Br 23,19).

Čim povjeruješ Njegovoj riječi i po tome pitanju, moći ćeš mu zahvaliti za sve što ti je dao, za Njegovu čudesnu milost. Tada ćeš osjetiti mir u svome srcu – ali ne prije! Čovjek veli: „Najprije vidjeti, potom vjerovati!“ Bog veli: „Najprije vjerovati, potom vidjeti!“

S toplim pozdravima,

Tvoj prijatelj

H. L. H.

Hendrick L. Heijkoop (1906.-1996.) bio je cijenjen kao tumač Biblije. Još kao mladi kršćanin svjesno je prepustio svoj život Gospodnjem vodstvu te na mnogo načina služio Gospodinu. Nakon što su Nijemci okupirali Nizozemsku (u svibnju 1940. godine) Heijkoop je bio uhićen pod optužbom da je pomagao Židovima. Nakon završetka rata opisao je neke od svojih doživljaja u tamnici i u koncentracijskom logoru. To svjedočanstvo bilo je objavljeno u časopisu “Zahvalnost & radost” u dva nastavka, a može ga se pročitati i na internetskoj stranici:

<http://biblecentre.org/content.php?lng=8&mode=7&item=1604>

Biblijske slike i simboli

Dan

Dan je prvo vremensko razdoblje koje se spominje u Svetom pismu. Bog je svjetlost koju je stvorio nazvao „dan“, a tamu je nazvao „noć“. Tako je iz večeri i jutro postao prvi dan, ili *jedan* dan (Post 1,3-5). „Svjetlila na nebeskome svodu da dijele dan od noći“, to jest nebeska tijela sunce, mjesec i zvijezde, bila su načinjena tek četvrtog dana (Post 1,14). Dan je, nasuprot mračnoj noći, obilježen svjetli- nom i svjetlošću. U duhovnom smislu, Bog nas je pozvao iz tame u njegovo čude- sno svjetlo (1 Pet 2,9), pa je Pavao mogao zapisati: „Svi ste vi djeca svjetla i dje- ca dana; nismo mi od noći ni od tame“ (1 Sol 5,5). Tu se pod pojmom „dan“ tre- ba razumjeti moralno, duhovno stanje, koje je već sada obilježeno Božjim svje- tлом (Iv 11,9; Rim 13,13).

U jeziku proroštva „dan“ ima i jedno drugo značenje. Tu on označava vremen- sko razdoblje koje se nalazi u budućnosti. Poslije sadašnje noći duhovne tame za vrijeme Gospodinove odsutnosti, nakon izlaska Jutarnje zvijezde, to jest dolaska Gospodina Isusa po one koji su njegovi, uslijedit će „onaj Dan“, koji poč- nje s Kristovim pojavljivanjem u slavi a završava svršetkom tisućgodišnjeg kra- ljevstva. Za razliku od uzeća, koje Božja djeca smiju iščekivati s čežnjom, „dan Gospodinov“ će za nevjernike doći kao lopov (1 Sol 5,2.4; 2 Pet 3,10; Otk 3,3; 16,15). „Dan Gospodinov“ (ne treba ga brkati s nedjeljom, koja se u Otk 1,10 naziva „dan koji pripada Gospodinu“), naviješten je već u Starom zavjetu kao dan Božje osude nad svijetom (Joel 1,15; 2,2; Sef 2,2). No Mesija će za one koji se boje Božjega imena biti „sunce pravednosti sa zdravljem na svojim krilima“ (Mal 3,19-20 <4,1-2>). Gospodinu Isusu, koji je do sada prezren i odbačen u ovo- me svijetu, u Njegov dan će svi ljudi iskazivati čast koje je On dostojan.

„Božji dan“ ima isto značenje kao i „dan vječnosti“ (2 Pet 3,12.18). Time se mi- sli na vremenski beskraj novog stvorenja, vječno stanje, u kojemu će biti „Bog sve u svima“ (1 Kor 15,28), a prije čega će se sadašnje stvorenje raspasti i rasto- piti u plamenu.

Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)

Koja crkva je ispravna sukladno Bogu?

Kako je došlo do podjela u Crkvi?

Što Bog kaže o toj zbrci?

Što treba učiniti da bi se živjelo jedinstvo crkve?
“srušiti zidove”, ili “odvojiti se od zla”?

Na ta i slična pitanja autori su pokušali odgovoriti u ovoj brošuri, pitajući se uvijek “Što govori Božja riječ?”.

Besplatan primjerak može se naručiti na adresi:

zivarijec@gmail.com